

Hřích první

Záhadný hlas

Z TELEVIZE ZNÍ POSLEDNÍ ČÁST REPORTÁŽE. Na obrazovce je Denisa s mikrofonem:

„A tak záhadné přesuny peněz investiční společnosti Futurum zůstávají stále nevyjasněné. My jenom můžeme slíbit našim divákům, že dále budeme pátrat a s novými poznatky se v co nejbližší době opět vrátíme v našem pravidelném pořadu. To je pro dnešek všechno. Zdraví vás Denisa.“

Denisa si svlékne lyžařskou kombinézu a přejde do koupelny, aby si pustila teplou vodu do vany. Byt je útulný, zařízený vkusně, ale nijak procovsky. Je z něho cítit, že zde žije jenom jedna osoba, a to ženského pohlaví. Dva malé pokoje s přilehlým kuchyňským koutem, předsín a příslušenství. Lyže ještě zůstaly s batohem v předsíni. Denisa se k němu skloní, a vtom ji vyruší domovní zvonek. Pohlédne kukátkem na chodbu a s úsměvem otevírá.

Do předsíně se vřítí asi padesátiletá žena, v ruce talíř přikrytý alobalem. Hned spustí:

„Slyšela jsem vodu z koupelny, a tak jsem si řekla, že už jste se vrátila. Jistě máte hlad, pekla jsem bábovku. A tady jsou klíče. Všechno jsem pečlivě zalila, pošta je tady...“

Vejde do pokoje, na stůl pokládá talíř a sundává z něj alobal. Denisa se lehce pousměje a ženu přátelsky obejmě.

„Vy jste poklad, paní Irmo. Co bych si bez vás počala.“

Je vidět, že ženě pochvala dělá dobře. Přikývne. „Viděla jsem vás před chvílí v televizi. To bylo tak napínavý! Jenom mám obavy, aby vám někdo z těch lumpů neublížil.“

Denisa zastaví vodu v koupelně.

„Nebojte se, není to tak zlý, jak to vypadá. A pro každý případ mám u sebe tuhle devítku.“

Zpoza pasu vyndá pistoli a položí ji na komodu. Irma zakroučí hlavou.

„Co je tohle za svět, ženy nosí za pasem pistoli a muži mobilní telefon! Asi jsem ze starý školy...“

Přerušil je telefon. Denisa sáhne po sluchátku: „Prosím...“

Ze sluchátka se ozve tichý hlas: „Vy jste ta reportérka?“

Denisa se ohlédne, Irma přistoupí ze zvědavosti blíž, aby lépe slyšela. Denisa s přenosným telefonem poodejde k oknu, takže další slova Irma neslyší.

„Co si přejete? Ale to jste měl možnost říct na mikrofon, vy nebo někdo z vedení investiční společnosti. Samozřejmě že budete mít možnost. ... Kam vám můžu zavolat, pane Marku?“

Volající telefon pravděpodobně položil. Denisa pohlédne na sluchátko a pak zavěsí. Irma vyděšeně vydechne.

„Vidíte, už je to tady! Proti mafii vám nepomůže ani kanon. Neměla byste zavolat policii?“

Denisa se jenom usměje: „Ale, Irmo, kdyby mě měl vylekat každý telefon, museli by se policajti natrvalo nastěhovat ke mně.“ Zakousne se do bábovky: „Irmo, ta bábovka je jako od maminky!“

Vedlejší byt je o pokoj větší než byt Denisin. Je zařízený přepychově a na všem je znát pečlivá ruka Army, která se v uklízení vyžívá. Její manžel, asi padesátiletý, stále ještě přitažlivý muž s prošedivělými skráněmi, sedí za počítačem a pečlivě sčítá čísla v tabulkách.

„Prosím tě, Irmo, nezveličuj. Proč by jí telefonicky vyhrožovali?“ Vstane od počítače a vypne ho. „Moc češ tyhle bulvární blbosti!“ Shodí úmyslně ze stolu různé časopisy.

Irma se k nim skloní a sbírá je. „A ty seš zase bezcitnej jako ten tvůj počítač. Už si s tebou nemám o čem povídat.“

Karel dojde do předsíně a obléká si sako.

„Protože mluvíš jako domovnice. A mně dlouho trvá, než v těch tvech větech najdu podmět a přísudek. Kdežto počítač říká jasně ano, nebo ne.“

Irma položí časopisy na stůl vedle pocukrované bábovky. „Budeš bábovku?“

„Ne!“

Irma povzdechne: „Ano, jasná odpověď.“

Karel zasune mobilní telefon za pásek. Navlékne na sebe prošivanou bundu. Irma se ho pokusí zastavit: „Kam jdeš?“

Karel jenom zavrtí hlavou. „To jsou otázky? Seš jako budík.“

Jeho žena nechápe: „Budík?“

Karel přikývne. „Jo, furt otravuješ. Bene!“ zavolá a z kuchyně se vyřítí černý labrador.

Denisa je už po koupeli, v lehkém županu, vlasy rozpuštěné. Natáhne prostěradlo na rozkládací gauč. Když zasunuje jeden cíp, její ruka zašmátrá pod matrací a vyloví odtud dámskou zlatou náušnici. Nechápeavě na ni hledí. Pak dojde ke komodě a ještě jednou si šperk pečlivě prohlédne ve světle staré lampy. Vyruší ji telefon. Odloží náušnici na bílou dečku a zamyšleně zvedne sluchátko. „Prosím...“

Ze sluchátka se ozve vzdálený, poněkud zkreslený hlas: „Ještě jednou vás varuju!“

Denisa vzhledne. „Nezdá se vám, pane Marku, že už je pozdě? Jste to přece vy?“

Hlas ji rázně přeruší: „Pozdě bylo už včera, ty děvko. Sbal si své věci a odstěhuj se na konec světa, dokud je ještě čas!“

To už Denisa vyletí. „Kdo k čertu jste?“

Ale odpovědi se nedočká. Telefon je hluchý. Dojde k oknu a pohledne ven. Zasněžená ulice. Mezi auty zahlédne souseda Karla a jeho labradora. Otočí se od okna, dojde ke dveřím v předsíni, nakoukne kukátkem ven. Je tam tma. Přesvědčí se, zda je zamčeno. Zahákne řetízek. Vráti se zpátky do pokoje. Vzpomene si na nalezenou náušnici, ještě jednou si ji prohlédne, a pak uloží do malé emailované krabičky.

Vinohradská ulička, domy potopené ve sněhové záplavě, mezi tím plné popelnice a prach překrývající bělobu. K zaparkované modré oktávii přichází Denisa. Od stejně modré oktávie ji z druhé strany hlasitě zdraví Irma: „Dobré jitro, Deniso!“

Nastupuje do vozu spolu s manželem, ten hned s úsměvem dodává: „Jednou si ta auta spleteme.“

„Nebojte se, pane Beyvl. To svoje poznám vždycky. Je špinavější!“

Denisa nastoupí, nastartuje a vyrazí z místa. Zůstane za ní jenom obláček z výfuku.

Modrá oktávie dojede před budovu televize a zaparkuje naproti. Denisa vystoupí, dálkovým ovladačem auto zamkne a vejde dovnitř. Nevšimne si zastavujícího tmavého auta a siluety muže za volantem.

Radek, asi čtyřicetiletý muž s pečlivě přistřiženým plnovousem sedí u stolu naproti Denise a píše cosi na počítači. Občas přitom pohlédne na kolegyni.

„Tak co, Deniso, neزالáskovala ses na těch horách?“

Líbezně se na ni usměje, z jeho strany je vztah více než přátelský. Denisa otevírá obálky a třídí dopisy.

„Nezačínej zase. Byla jsem tam kvůli lyžování.“ Pak se zasměje. „Jo, byl tam jeden obstarožní podnikatel, kterej se mi snažil dvořit. Na svahu jsem jela na jeho poměry poněkud rychleji, on se toužil předvést a skončil se zlomenou nohou ve Vrchlabí. Ostatní to pak raději vzdali.“

Radek se zakaboní: „Když ty seš moc vybíravá.“

Denisa na něho pohlédne úkosem. „Pouze opatrná. Vyčkávám, až někdo to má tempo vydrží.“

Radek si neodpustí: „To už budeš dávno v domově důchodců.“

Ale Denisa na jeho poznámku nereaguje. Zírá vyjeveně do jednoho dopisu, pak ho zastrčí do obálky a místo na jednu z hromádek ho schová do kapsy u saka.

„Přijdu za chvíli, potřebuju si něco zařídit.“

Chvatně vstane, popadne kabát a vyběhne z místnosti. Radek se za ní nechápavě dívá.

Z přehrávače za barovým pultem se line pomalá náladovka. Denisa sedí na vysoké židličce v malé poloprázdné místnosti. Upije z hrníčku kávy a pak vyndá ze saka dopis. Otevře ho. Hledí zamyšleně na několik slov, složených z písmen vystřižených z novin: TOHLE JE POSLEDNÍ VAROVÁNÍ.

Denisa vyjde z bistra, rozhlédne se kolem a pohled jí maně padne na její auto. Za stěračem najde lístek. Ještě jednou se rozhlédne a lístek opatrně vyjme. Když ho otočí, vidí, že je to nějaký reklamní leták. Zmuchlá ho a s úlevou odhodí do koše.

Jen co se Denisa vrátí do televize, od svého stolu na ni zahaleká Radek: „Volal nějaký Marek...!“

Denisa se při svlékání kabátu zarazí: „Cos mu řekl?“

Radek k ní dojde a pomůže jí kabát pověsit na věšák. „Že se zrovna vdáváš. Kdo to je?“

Denisa usedne za svůj stůl. „Nic takovýho, jak si myslíš. Někdo z té investiční společnosti Futurum.“

Radek k ní dojde a usedne na kraj stolu. „Vyhrožoval ti?“

Denisa po chvílce váhání lehce zamumlá: „Víš, že ti ani nevím. Nenechal tady číslo?“

Radek ji pozorně sleduje. „Říkal, že ještě zavolá.“

Jako na pokyn zadrnčí telefon. Denisa pohlédne na Radka a pak opatrně zvedne sluchátko. Radek zmáčkne knoflík hlasitého odposlechu. „Prosím.“

Hlas z telefonu zní jasně, ale stručně: „Doktor Marek. Včera jsem volal.“

„Myslíte poprvé nebo podruhé?“

„Já vám nerozumím...“

„To nic. Jenom že dnes máte jinej hlas. Tak co si přejete, pane Marku?“

„Raději osobně. Mohli bychom se sejít dnes v devět večer v restauraci U Zlatého pelikána... Ale bez mikrofonu a bez kamery. Je vám to jasné?“